

GLEJ DEKLIN SEM GOSPODOVIN

Ledena zima je prešla prišel je sončni maj, vernemu srcu tako dragi Marijin mesec. Toplo božje sonce je zbudilo naravo iz težkega zimskega spanja; narava si nadeva praznično oblačilo, zaljša se z zelenjem in duhtečim cvetjem. Ptice, božje pevke, se radujejo tople pomladi in se vadijo v svojih spvih; vsa narava je kakor v radostnih pripravah, pozdravi ter dostojno počasti Brezmadežno Devico, Kraljico nebes in zemlje.

Verni kristjani se ne bomo dali osramotiti od brezumnih bitij v naravi, temveč moramo zavzeti med Marijinimi častivci prva mesta. Po svojih skromnih begunskih sobicah si bomo postavili šmarnične oltarčke z Marijino podobo in jih krasili z duhtečimi cvetlicami, ki jih bo sproti nabirala naša ljubeča roka. Zbirali se bomo k skupni šmarnični pobožnosti in Marajo častili z molitvijo, svetimi pesmimi in premišljevanjem Marijinih odlik in kreposti. V mesecu maju se bomo še bolj poglobili in utrdili v spoštovanju, ljubezni in udanosti do Marije.

Ne smemo pa se zadovoljiti s tem, da Mariji postavimo samo zunanje šmarnične oltarčke, jo proslavljamo z lepimi čustvenimi besedami. Marija pričakuje od nas še več, Marija hoče, da ji v svojih srcih postavljamo šmarnične oltarčke in jih iz čiste ljubezni do nje dan za dnem krasimo z duhtečimi cvetkami lepih kreposti. - Marija srčno želi, da posebno v mesecu maju hodimo k njej v šolo in se pri njej učimo kreposti, ki so od vsega početka krasile brezmadežno njeno Srce. Res, k Mariji hodimo v majniku v šolo, zakaj

Marija je vzor vseh kreposti; nobene kreposti ne morete imenovati, da ne bi bila najpopolneje upodobljena v Marijini deviški duši.

Ne moremo tu navesti vseh Marijinih kreposti; opozoriti hočemo le na nekatere, ki so za naše življenje posebno važne. Med temi krepostmi pokorščina zavzema gotovo važno mesto.

Marija se je v vsem svojem življenju zelo odlikovala v popolni pokorščini; odpovedala se je svoji volji in se pokoravala volji drugih. Pokorna je bila vsaki oblasti, božji in človeški.

Najpopolnejši človeški otrok, kar se jih je in se jih bo še rodilo na svet, je bila Devica Marija. Komaj je prihajala k zavesti, so se že po modrem vodstvu staršev, po delovanju božje milosti in po lastnem prizadevanju, začele v Marijini občutljivi duši razvijati vse lepe kreposti. Svoje pobožne starše je spoštovala, ljubila in jim je bila pokorna. Ne moremo si Marije misliti drugače, kakor tako, da je, čim bolj je doraščala, tem bolj že iz oči brala želje svojih staršev in je pokorno izpolnila slaherni njihov ukaz. V svoji globoki duši je kmalu doumela, da veličina človekova ni v tem, da se vse vrši po njegovi volji, temveč v tem, da se svoji volji odpove, in izvršuje voljo drugih. Marija je pokorščino ljubila, ker je vedela, da je tako Bogu všeč. Pokorščino je skrbno gojila in se je v njej vadila z vso vestnostjo kakor da bi že naprej vedela, da jo je Bog izbral, da s popolno svojo pokorščino popravi in izriše nepokorščino in upor prve žene Eve.

Pobožni njeni starši, Joahim in Ana, sta poslala Marijo v Jeruzalem v tempeljsko šolo, da bi tam služila in se vzgajala. Težko je bilo slovo staršev od hčerke edinke, še težje je bilo slovo za malo Marijo, toda uklonila se je, ker je tako velevala volja staršev.

Še v nežnih letih je za vse dobro sprejemljiva Marijina duša spoznala vzvišeno lepoto popolnega devištva. V nasprotju z drugimi judovskimi dekleti, ki so hrepenale po zakonski zvezi, se je Marija velikodušno odpovedala zakonski sreči in je Bogu zaobljubila

vedno in popolno devištvo.

Z nerazdeljenim srcem je hotela služiti edinole Bogu. Njeni starši so mislili drugače. Vsaka verna judovska družina je gojila tiho željo, da bi vsaj v svojem potomstvu mogla šteti med svoje člane bodočega Odrešenika, ali bi vsaj v svojih otrokih dočakala težko zaželjeni čas, ko bo prišel na svet obljubljeni Zveličar.

Zato je veljalo pri judovskih družinah za dolžnost, da si vsak mladenič in vsako dekle izbere zakonski stan. Isto so želeli tudi Marijini starši. Ker je bila Marija pokorna, je kljub obljubi vednega devištva sklenila zakon s pravičnim Jožefom, potomcem kralja Davida. Seveda sta se takoj po sklenitvi zakonske zveze soglasno sporazumela, da bosta v zakonu živela življenje popolnega devištva.

Pa poseže vmes višja oblast, volja samega Boga. Svojega poslanca Gabriela pošlje Gospod v Nazaret, k Devici Mariji z nebeskim pozdravom in z izrednim naročilom. Angel ji naznani, da jo je Bog izbral za mater svojemu Sinu - Odrešeniku sveta. Čeprav ji je angel zagotovil, da bo nedotaknjeno ostalo njeno devištvo, je bila odločitev vendarle težka. Iz napovedi prerokov in razsvetljena po Sv. Duhu je spoznala, kaj čaka na zemlji Odrešenika sveta. Razumela je, da bo moral postati klavna žrtev, ki bo darovana za grehe človeštva. Zavedla se je teže velikosti in bolečine te žrtve, ki je bo v zvrhani meri deležna tudi mati Odrešenikova. Ker je bila Marija pokorna, se je uklonila težkemu ukazu božje volje in s popolno pripravljenostjo izgovorila velike besede: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi."

Izpolnjevanje božje volje je bila prej in slej vsebina vsega njenega življenja.

Prav tako kot božji oblasti, je bila Marija pokorna tudi človeški oblasti, bodisi oblasti svetnih poglavarjev, ali verskih predstojnikov.

Rimski cesar je razglasil ukaze o ljudskem štetju. Zapovedal je, da se morajo vsi podaniki cesarstva popisati, in sicer vsak v svojem mestu. Marija se je pokoravala temu ukazu, čeprav je bila izpolnitev tega povelja zanjo združena z velikimi težavami. Ker sta bila Jožef in Marija iz Davidovega rodu, sta morala potovati k popisovanju v Davidovo mesto Betlehem. Dolga in utrudljiva je bila ta pot do Betlehema, posebno če za Marijo, ker je bila v dnevih svojega pričakovanja. Marija pa je bila pokorna in je s svojim zakonitim možem izpolnila vse, kar je veleval cesarjev ukaz.

Mozesova postava je velevala, da mora mati štirideseti dan po rojstvu deteta potovati v Jeruzalem v tempelj, tam opraviti očiščevalno daritev in prvorojenca Bogu darovati ter ga odkupiti z določeno odkupnino. Ta postava gotovo za Marijo ni bila obvezna. Božje materinstvo Marije ni moglo omadeževati, temveč jo je le še bolj posvetilo. Tudi ji ni bilo treba odkupiti svojega prvorojenca, saj je bil Sin božji, resnični Bog, ki mu je bil vsak prvorojenec posvečen in določen, da mu služi. Marija pa je kljub temu natančno zadostila vsem določbam Mozesove postave, ker je hotela biti pokorna.

V sredi noči, ko so ljudje spali in je vsa narava počivala, naznani Jožefu nenaden božji ukaz: "Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt, in bodi tam dokler ti ne porečem." Neopisno težko je bilo to povelje za mater z malim detetom s brez sredstev iti v tujo deželo, med popolnoma neznane ljudi! Marija je bila tudi sedaj pokorna in je z Jožefom nemudoma izvršila ukaz nerazumljive božje volje.

Komaj se je sv. Družina v Egiptu malo udomačila in si gospodinjstvo nekoliko uredila, jo je iznenadil nov božji ukaz: "Vstani, vzemi dete in mater in pojdi v izraelsko deželo. Marija in Jožef niti za trenutek nista pomisljela, temveč sta storila, kakor je veleval božji ukaz.

Strašen dan je bil za Marijo veliki petek, ko je postala Marijina slutnja resnica. Njen Sin je postal daritveno jagnje, ki so ga ta dan peljali v zakolj, da bo darovano za grehe vsega sveta. Vsaka druga mati bi zblaznela od bolečine in sramote. Marija pa je tudi v teh strahotah velikega petka spoznala ukaz volje božje, zato je tudi sedaj v morje bridkosti zatopljena njena duša govorila besede popolne pokorščine: "Zgodi se tvoja volja".

Ko je Jezus vstal od mrtvih in se je prikazal svoji Materi, je nedopovedljiva radost napolnila njeno dušo. Zunanji svet je zanjo odmrli. Hotela je za vedno in neločljivo biti združena s svojim Sinom Jezusom. Kako je hrepenela, da bi se ob Jezusovem vnebohođu tudi ona dvignila z njim v nebeske višave! Njen Sin Jezus, pa ji je na zemlji določil važno nalogo: njegovi mladi Cerkvi naj bo svetovalka, tolažnica, mati in priprošnjica. Zato mora še ostati na zemlji. Čeprav v duhu že vsa v nebesih, se je njena volja uklonila. Pokorno je tudi sedaj govorila kakor nekoč angelu Gabrielu: "Zgodi se mi po tvoji besedi, dekla sem Gospodova".

Marija je bila pokorna do junaške stopnje, pokorna vse življenje.

In naša pokorščina? Težka nam je pokorščina; mnogokrat se nam upira, da v bi se pokoravali volji drugih. Preveč smo zaljubljeni v svojo voljo. Veličanstvo lastnega jaza se čuti globoko užaljeno in ponižano, če se mora ukloniti volji staršev, predstojnikov ali volji samega Boga. Biti sam svoj gospod, od nikogar odvisen, nikomur pokoren, to je zaželjeni vzor, o katerem sanja naš ošabni in uporni napuh. Marija je drugače mislila, drugače ravnala, bila je pokorna, vse dni življenja ponižna dekla Gospodova. Zato jo je tudi Bog povišal iz ponižne deklice v Kraljico nebes in zemlje.

Marijina pokorščina nam bodi svetel vzor. Po Marijinem vzoru bodimo pokorni vsaki zakoniti oblasti: božji in človeški. V tem je tudi naša veličina.

ČASTILGEM SVOJEGA SRCA BOM DAL POSEBNO
MILOŠT, DA BODO ČANILI TUDI NAJBOLJ ZAKRKNJENE DUŠE

(9.obljuba Srca Jezusovega.)

Sin človekov je prišel iskat in reševati to, kar je izgubljenega. Odrešenik sveta išče povsod. Kjerkoli na svetu se dviga proti nebu kak križ, povsod se hoče raznjega sprostiti dvoje rok in te objeti. Kjerkoli stoji kaka spovednica, povsod te iz nje vabi oko dobrega Pastirja. Kjer je pogrnjena kaka obhajilna miza, povsod te čaka prijateljsko Srce, ki zate bije tako gorko in zvesto kot nobeno drugo.

Pa se najdejo srca, ki se pred to ljubeznijo zapro in je nočejo. Kdo naj reši taka srca? Tudi na to vpra-

šanje nam je božje Srce dalo odgovor. Častilci Srca Jezusovega bodo

imeli tako moč, da se jim bodo udala tudi taka srca, pa naj bodo še tako zakrknjena.

Kdo je zakrknjen? Kdor se ne da omehčati, noče nič vedeti o spreobrnjenju, se upira milosti. Lahko mu še tako lepo prigovarjaš, pa nič ne pomaga, lahko ga s solzami v očeh prosiš, pa ga ne zadene, če bi ga na kolenih prosil, ga ne gane, ne poboljša se, ne popusti, trd je kot kamen. Mnogo jih je, ki imajo za vsak tak poskus samo pomilovalnasmeh, ali norčevanje, ali pa še celo izbruhnjejo v jezo in sovraštvo radi tega.

Kdo naj spreobrača take? Častilci Srca Jezusovega. Življenje samo nam je zapisalo premnogo dokazov o moči častilcev Srca Jezusovega nac zakrknjenimi dušami. Spomnimo se na sv. Benedikta, na sv. Franciška, na sv. Ignacija. Kadar so imeli ti ljudje vpliv na človeška srca, je bil ta vpliv čisto drugačen kot vpliv drugih ljudi. Imeli so do duš neprimerno večjo moč in ta je izhajala iz Srca Jezusovega, katerega so tako vneto častili. Isto lahko opazujemo tudi danes pri marsikaterem duhovniku, gorečem laiku, ali dobremu očetu, ali globoko verni materi. Ti najdejo besede, ki jih nihče drug ne najde. Z njih pogled je ves drug, zvok njih glasu drugačen. V vsem je nek nadzemski dar, milost in moč Srca Jezusovega. Ta dar, to moč hoče Jezusovo Srce dati vsem svojim častilcem, tudi tebi, da tudi ti lahko postaneš apostol zakrknjenih duš in jih vodiš nazaj k dobremu pastirju s tako močjo, kateri se ne bodo mogle ustavljati.

Nikjer pa ni zapisano, da je tako spreobračanje možno samo s poukom in prigovarjanjem - možno in včasih še celo edino možno je tudi z zgledom in molitvijo.

Na tak način se lahko lotimo spreobračati državnike, visokošolske profesorje, pa druge take vplivne in vodilne ljudi, saj ima odrešenik toliko izgubljenih ovo.

Brez dvoma se mora zahvaliti taki skriti delavnosti za svoje spreobrnjenje Španec Enrique Matorra. Bil je tajnik pri odboru za brezbožniško mladinsko organizacijo. Pa se je spreobrnil in priznal: Resnica je le v Kristusovem neuku. Kako drugačen bi bil lahko svet, če se ne bi bil od tega nauka odmaknil. Vem, da mi bo to priznanje prineslo samo žalitve, sramotenje in obrekovanje, vendar čutim dolžnost svojo zmoto priznati in služiti resnici.

O slapu na reki Niagara v Ameriki pravijo, da ima toliko moči, da bi lahko poganjal vse stroje na svetu. Kaj potem premore šele golgotski slap božje krvi tekoče iz Srca Jezusovega s svojimi silnimi valovi milosti in usmiljenja, zdravja in rešitve. Izrebimo to moč, katero hoče Srce Jezusovo dati vsem, ki Ga časte z namenom, da bi mogli spreobrečati zakrknjena duše. Kakšno veselje bo v nebesih nad eno samo tako dušo, če se spreobrne. Gotovo pa je, da je vsaj ena, če ne več, od teh duš v tvoji roki, ti jo lahko rešiš in spreobrneš - če dobiš od Srca Jezusovega moč, kateri se ne more usteviti nobena še tako zakrknjena duša. In to moč je Jezusovo Srce obljubilo vsem, ki Ga časte.

NAJVEČJA TRTA NA SVETU

V grajskem parku v Hampton Court v Angliji raste največja trta na svetu. Vsadili so jo leta 1769. Njena najdaljša veja je 35 m dolga. Rodi poprečno 2500 grozdov, vsak tehta približno en funt. Dolgo časa so brezuspešno iskali razlage za to nenavadno rast in rodovitnost. Ko so pa gradili neko novo stavbo, so prišli temu na sled. Dognali so, da ima korenine dolge 10 m in segajo prav do Temze, kjer dobiva stalno vlago in hrano v rečnem blatu.

Podobno je z nami, če smo v posvečujoči milosti, segajo naše korenine daleč, daleč v Srce Jezusovo, v zvezi smo s Kristusom.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Ps. 95.

HVALITE GOSPODA - KRALJA VSE ZEMLJE!

- I. Pojte Gospodu novo pesem,
prepevajte Gospodu vse dežele.
Pojte Gospodu, hvalite Njegovo ime,
oznanjajte dan za dnem Njegovo rešenje.
Pripovedujte med narodi o Njegovi slavi,
med vsemi ljudstvi o Njegovih čudovitih delih.
- II. Zakaj velik je Gospod in vse hvale vreden;
bati se ga je bolj ko vseh drugih bogov.
Zakaj poganski maliki so prazen nič,
Gospod je nebesa ustvaril.
Veličast in sijaj se širita pred Njim,
v moč in blesk je odet Njegov sveti prestol.
- III. Dajajte Gospodu, ve družine narodov,
priznavajte Gospodu slavo in moč,
skazujte čast Njegovemu imenu.
Prinašajte daritve in stopajte v Njegove dvore,
pačajte pred Gospodom odeti v sveta oblačila!
V strahu se tresi pred Njim vsa zemlja,
pripovedujte med narodi: Gospod kraljuje.
Utrdil je vesoljstvo, da se ne maje:
vladal bo narode po previci.
- IV. Vesele naj se nebesa in raduje zemlja,
zabuči naj morje in vse, kar ga napolnjuje,
giblje naj se polje in vse kar je na njem.
V veselju šumi vse drevje po gozdovih
vpričo Gospoda, ki prihaja,
saj prihaja vladat zemljo.
Vladal bo vesoljstvo po pravici
in narode po svoji zvestobi.

ŽMLJENJE BOŽJIH OTROK

"Živim, pa ne več jaz, v meni živi

Kristus". (Gal 2.20)

Kristus in jaz ostaneva dve osebi. Toda ta razlika ne ovira združenja. V presveti Trojici so tri različne osebe, vendar vlada med njimi popolna edinost. Resnična ovira združenja ni razlika oseb,

marveč odpor sebičnosti, egoizma. Kogar vodi sebičnost, ne more sklepati prijateljstva. Sebičnost je smrt vsakega medsebojnega zupanja. Sebičnež išče vedno nekaj svojega; ne mara upoštevati drugega, ne mara razumeti drugega, pač pa mora vsak njega v vsem upoštevati in ga vedno razumeti.

Kdor hoče živeti s Kristusom, se mora odpovedati sebi. "On mora rasti, jaz pa se manjšati". Te besede jordankega spornika so geslo vsakega, ki živi s Kristusom. Sebe moramo izničiti, da bo v nas zaživel Kristus. To mora biti sad naše rasti v Kristusa.

Kar delamo, lahko delamo s Kristusom, samo, da so naša dejanja dobra in skladna s Kristusovo voljo. Nekdo razlaga Pavlov nauk naše združitve s Kristusom tako: "Vsa moja življenska dejanja, kakor spoznanje, mišljenje, ljubezen, veselje, žalost, hrepenenje, delo, več niso moja, temveč Kristusova v meni." Vsa moja dejanja, ki ne nasprotujejo Kristusovi volji, niso moja, temveč postanejo Kristusova. Pred nebeškim Očetom ima vrednost samo tisto dejanje, ki ga Kristus izvrši v meni. Navadno pa povemo isto resnico z drugimi besedami: "Pred Bogom so zaslužna samo tista dejanja, ki jih storim v posvečujoči milosti božji." Po posvečujoči milosti božji pa sem eno s Kristusom. Le v moči Kristusove milosti lahko vršim dobra dela, kar je tudi Kristus povedal: "Brez mene ne morete nič storiti!" Torej dobrih del ne vršim sam, temveč Kristus jih vrši v meni.

Toda to Kristusovo življenje in delovanje v meni mi ne vzame svobodne volje. Moja svobodna volja je celo nujno potrebna, da bo Kristus lahko deloval v meni. Če njegove milosti ne sprejmem in z njo ne sodelujem, potem Kristus v meni ne more delovati. Ravno v tem je odlika sodelovanja z milostjo božjo. Po eni strani brez Kristusa ne morem nič dobrega storiti, po drugi strani pa je moje sodelovanje nujno potrebno.

SVETA KRVI

Ljudstvo je takoj po najdbi svete Krvi častilo Bricija kot svetnika. Prihajali so na njegov grob in so se mu priporočali v vseh svojih dušnih in telesnih potrebah.

Nad njegovim grobom so kmalu sezidali kapelico. V prvih letih so ga častili samo domačini. Ko se je pa o najdbi svete Krvi razvedelo po vsem Koroškem, Solnograškem, Štajerskem in celo Kranjskem je prihajalo na grob svetega Bricija vedno več romarjev.

Tudi na kraju, kjer so našli Bricija in pšenične klase so sezidali kapelico v kateri je slikar v šestnajstih malih podobah naslikal vse dogodke o zločinu in čudežu, kakor tudi kako je sveti

Bricij prinesel sveto Kri Kristusovo na Koroško iz daljnega Carigrada.

Na Bricijeve grobu so leta 1273 zgradili pod škofom Henrikom malo cerkvico.

Ustno poročilo poroča, da je bilo na priprošnje svetega Bricija mnogo čudežnih ozdravljenj. Pa tudi v drugih zadevah je bilo pobožno ljudstvo vedno uslišano.

7. Češčenje relikvij svete Krvi.

Češčenje svetega Bricija je vedno bolj rastlo. Vsako leto so prihajali pobožni romarji iz bližnje in daljne okolice - nekateri so hodili več tednov peš - in častili svetega mladeniča, ki je prinesel relikvije svete Krvi na Koroško.

Mnoge nezgode so v tistih davnih časih obiskovale naše kraje. Takrat, ko je sveti Bricij prinesel relikvije svete Krvi na Koroško, so tu prebivali Slovenci. Ob koncu 10. in v začetku 11. stoletja pa je nemški naval na Koroško - tedaj imenovano Karantanjo - izredno močan. Slovence so zasužnjili in jih tudi kot sužnje prodajali. Ne skupno, ampak tako, da so trgali družine: očeta so prodali v en kraj, mater v drugega, otroke zopet v tretjega. Zato so tu Slovence popolnoma iztrebili, da za njimi ni ostalo niti rodovinskih imen. Poleg tega so nastopale tudi kuge, lakota, vojske, Turki, kobilice, potresi in vse mogoče nesreče.

V teh hudih časih je tudi izginila sled, kje naj bi se nahajale relikvije svete Krvi.

Tri pšenične klase in stekleničko s sveto Krvjo je shranil gospod, ki je pokopal svetega Bricija. Zelo se je bal za sveto Kri, ki jo je hranil v cerkvi. Gospod je kmalu nato umrl in nihče ni vedel, kje se sveta Kri nahaja.

Vršila so se povpraševanja na vse strani, toda nihče ni vedel, kje naj bi se sveta Kri nahajala.

Opravljale so se posebne molitve z namenom, da bi Bog dal kako primerno znamenje, da bi se našla sveta Kri in bila postavljena v javno češčenje.

Kakor nikoli, tako tudi sedaj molitev ni bila zastoj. Nekega dne se je zglasila v župnišču neka pobožna žena in povedala gospodu župniku, da ve, kje se nahajajo relikvije svete Krvi. Sanjalo se ji je namreč, da je neki duhovnik v tej cerkvi na desni strani oltarja odprl neka vratica in iz njih vzel stekleničko s sveto Krvjo, jo postavil na oltar nato pa pokleknil in molil. Ko je z molitvijo končal, je pa stekleničko zopet spravil na prejšnje mesto.

"Ako bi šla sedaj v cerkev, ali bi mi lahko pokazali kje so bila tista vratica?"

"No pa poskusimo," je dejal gospod župnik in odšla sta iz župnišča in mimogrede poklicala še cerkovnika.

Ko so prišli v cerkev so najprej nekoliko molili pred tabernakljem, nato pa je žena pokazala mesto, ki ga je v sanjah videla.

Cerkovnik je potrkal s kladivom po steni, ki je res odmevala precej votlo.

"Kar tu koplji" je ukazal gospod župnik.

Dolgo je kopal in tolkel in končno razbil velik kamen, ki je zapiral manjšo vdolbino v debeli steni. Gospod je pogledal v vdolbino in ni ničesar videl vdolbina je bila prazna. Nato je cerkovnik pristavil klop na katero se je povpel gospod in segel z roko v vdolbino. Tedaj je zatipal neko pločevinasto škatljo, ki jo je izvlekel iz vdolbine.

Vpričo obeh navzočih, je gospod škatljo odprl in iz nje vzel najprej usnjat mešiček, v katerem so bili neki papirji. Ko je gospod natančneje ogledoval je opazil, da so to uradna potrdila, ki jih je nosil Bricij s seboj na poti iz Carigrada.

(Dalje prihodnjič.)

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

Takole je končal svoj samotni samogovor tisto noč: "Moj Bog, to je pa zares zadnje, kar še imam. Večje dragocenosti od svoje časti pa nimam!"

Po tem velikem dejanju je Krištofa prevzel spet nov pogum. Skozi vse žile mu je šlo veselje in volja do nove borbe za osvojitve ljubljene duše.

Novi dom je hitro našel. Zapuščeno ogljarsko kočo tam pri gozdnem jezercu. Tja ni vodila nobena stezica. Tam je mogel v hrepeneči samoti čakati ure, ko mu bo dano deklet nazaj. Tako je v ogljarski koči, katere se je vsak izognil, kdor je šel mimo, brezdomca, tujca in neznanca v domovini, tisto noč prvič zatisnil svoje trudne veke.

Drugi dan je izvlekel iz sukajčiča knjižico - pravzaprav so bili le še listi. Vendar bi ti listi mogli veliko povedati o tistem trpljenju v švedskih ječah. Prav do konca je popisal te liste v dolgih dneh, ko se mu je čas vlekel v brezkončnost in ni hotel miniti.

Tudi sedaj v ogljarski koči so se mu ure vlekle v brezkončnost. Začel je razmišljati, kaj naj stori za veliko Kraljico sedaj, ko je njegov meč obsojen v brezdelje. Otožnost se ga je lotevala, ko je gledal nerabljeno orožje, pa si je mislil: "Vihtel sem meč, pa kaj mi je to pomagalo. Niti ene roke nisem mogel priversti do tega, da bi se pobožno sklenila pred podobo Device. In vendar bi za Njo dosegel največjo zmago, če bi dosegel to, da bi se par rok več sklepalo k Njenemu čiščenju.

Do česa je to razmišljanje privedlo mladeniča? Sprijaznil se je z mislijo, da bo popisal na liste papirja, ki jih bo izprosil, kako je vsakemu prirojena ljubezen do velike Kraljice, vsaki taki duši, ki hoče biti vdana Odrešeniku. Kako brezumno je ravnal dr. Martin Later, ki je to ljubezen iztrgal iz src novovercev. Zaupal je svojemu peresu vse, kar mu je narekovalo njegovo lastno srce in kar so ga naučili dnevi njegove vojaške službe. In kadarkoli je njegovo pero drselo preko papirja, vedno se mu je zdelo, da vse to pripoveduje eni sami dragi osebi, ki mu gleda s svojimi dragimi modrimi očmi pod pero, kaj piše. V duhu je sam priklical svojo Lavretko za poslušalko... Knjigi pa je dal naslov po svojem meču: "Meč naše ljube Gospe".

To kar bo napisal, naj bi namreč šlo kot meč skozi srce vsakega novoverca in v njem odprla rano ljubezni do nebeške Kraljice.

Tako je Krištof doma pri mizici hotel dokončati tisto, kar je v tujini začel. Njegovo srce pa je neprestano hrepenelo po tisti uri, ki bi mu spet vrnila njegovo Lavretko.

Samo enemu se je dal Krištof spoznati: Staremu gospodu župniku, ki je imel tako zveste, dobre oči. Od ginjenosti se je starček tresel, ko je Krištof spet stal pred njim. Ko mu je pripovedoval, da se je zakopal v samotno leseno kočo, in da bo tam čakal, dokler mu Bog ne bo pripeljal v naročje njegove mlade ljubezni, so mu stopile solze v stare oči. "To, moj Krištof, da si se odpovedal posestvu in dobremu imenu, zato da rešiš to dušo, je večje junaštvo, kakor sukati meč pod Tilijen", je ganjen rekel stari gospod.

Od takrat je stari župnik večkrat ob palici prilezel do puščavnikove kočice ob jezeru. Cele ure je tam poslušal dokaze, ki mu jih je Krištof prebiral iz svoje knjige. --

Ženice pri vaškem vodnjaku pa so ob takih prilikah vedno

šušljale: "Danes je stari župnik spet šel k zločincu s košarico v roki. Gotovo je imel notri kruh in sir za spokornika. -

Gosji Mirko pa nikakor ni mogel verjeti, kar so pripovedovali o "zločincu". "Pa, če bi le bil? Nič hudega, saj sedaj pokoro dela za te". Ni mu dalo miru, da ne bi šel pogledat k rdečebredemu puščavniku skozi okno. "Gotovo je bil daleč okoli po svetu in mogoče bi mi vedel povedati, če se bo Krištof še kdaj vrnil", si misli fantek. Res nekoč odveže splav in zavozi med jezerske rože. Splav naravna naravnost v gozdno senco proti leseni koči. Tam skoči doli in gre naravnost proti ogljarski hišici.

Krištof je gosjega pastirčka že dolgo pričakoval, saj mu je stari župnik že vse povedal, kar se je zgodilo takrat na vaškem trgu. Krištof je že sam tudi videl belo Marijino podobo. Slutil je, da bi mogel biti ta otrok tisti sel, ki bi mogel stkati prve nitke med njim in Lavretko.

Mirko je vtaknil svojo kodrasto glavico skozi leseno okence in se skušal prilizniti: "Ti, tega, da bi bil ti zares zločinec jez nikoli nisem mogel prav verjeti!"

"Krištof se je žalostno nasmehnil in rekel: "Tako, ali to govore ljudje o meni?"

"No, seveda! Vendar jaz mislim, da si gotovo kak pregnani grofovski sin ali kak princ? Gotovo si prašel daleč po svetu? Ali ne?"

"Zakaj me pa to sprašuješ?"

"Ker si morda kje videl Krištofa in bi mi lahko povedal, če še živi in če se bo še kdaj vrnil domov na grad?"

"Kdo pa je ta Krištof?"

"Tisti, čigar last je prav za prav tale grad. Pred leti je odšel in tisti, ki so zdaj v gradu, niso njegovi pravi lastniki."

"Zakaj bi pa ti rad vedel, če se bo Krištof še vrnil?"

"Hu... ker mu bom moral, če se vrne, dati podobo nazaj."

"Ti bi torej na ta način rad videl, da bi se Krištof nikoli več ne vrnil?"

"Ne, tega ne. Le podobo bi na vsak način rad obdržal."

"Podobo? Krištof bi ti jo gotovo podaril - kar obdrži jo! Zato pa moraš vsak dan zmoliti eno Zdrava Marijo za Krištofa, eno za grajsko gospodično in eno za kneza na gradu."

"Za te? -- Za Marjetico in starega? Za te, ki so svete podobe zažgali? Za njo, ki pravi naši ljubi Gospej samo Marija!"

"Marjetica? Toko menda pravijo grajski gospodični?"

"Da, tisti mladi stvarci na gradu! Novoverske ženske ji pravijo Marjetica. Veš prej sem bil zelo hud na njo. Kadar so ji ženske tako rekly, sem vedno rekel: Ah, kaj... prismođa je --- Zdaj pa nisem več hud na njo, ker mi svete podobe ni vzela..... da bi pa za njo molil, nak, tega pa ne bom naredil!"

"Da, pa prav za njo! Ali ni tudi ona Marijin otrok?"

"Tudi ona?" se je čudil Mirko.

"Gotovo! Dokler Sin božji njen duše ne zavrže, skrbi za njo Marija, da bi jo rešila!"

"Jaz sem ji pa rekel, da Marija ni nič več njena mati in da o njej noče nič vedeti!"

"No, Mirko! Na ta način si pa Mariji naredil veliko krivico. Lavretka je tudi Njen otrok. Toda Njen izgubljeni otrok. Zato Marija Lavretko išče, veš Mirko, kakor ti iščeš kakšno svojo belo gosko, če se ti zgubi... Da, da, Mirko, tako je, le verjemi mi to!"

Brez besede je fantek strmel skozi okno v sobo. "Mariji sem naredil krivico?" Čisto na tiho jo je pobral spred kočee tako silno ga je to, prijelo.

(Dalje prihodnjič.)